Ч. 56. Львів, неділя 30. квітня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячна в краю 700 М.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 75 марок, Чехословаччині 25 корон ч., Болгарії 50 левів, Румунії 50 лей, Австрії 1400 корон. Зміна адреси 50 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 40 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 60 М. Між новинками і в редакційній части 100 М., на першій стороні 160 М. За дрібні оголошення 12 М від слова: товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 30 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

8 МАРОК КОШТУЄ 100 штук тутюк AIDA дешевше в рульонах як в пуделках тої самої якости. Паперці і тутки правдиві лише з водним знаком „Шабелька". 2-10

Львів, 29. квітня 1922.

На марґінесі Ґенуї. Ґенуенська конференція в своїм заложенню мала розпочати нову добу европейського життя, добу вигладжування суперечностей між державами і народами. Здавалося, що жовч і отрута, що так зросли в часі великої війни і повоєнної пажерливости, почнуть втрачати свою остроту, що зачнеться вигублювання міязмів, котрі виросли з ядра мілітаризму, імперіялізму, екстермінаційних гонів, одним словом, що збуджений і роздроченій бестії вирветься жало.

Дійсність поки що не оправдала цих сподівань. Бестія не ослабла, навпаки засичала ще більш грізно, позбувшись всіх фраз про самоозначення народів, про свободу, рівність і братерство. Людська бестія, уособлена реакцією з права і з ліва, сьогодня цинічно висміває голошені передше кличі і не затаює того, що хоче панувати, денаціоналізувати, поглочувати слабші організми, визискувати, запрягати в ярмо, заковувати в кайдани цілі чароди, закріпити стан рабства, задавити їх в безодні і темряві поневолення.

Ґенуенська конференція з її драматичними епізодами, зиґзаковатими лініями, бессою і госсою — находить чуткий відгомін в серцях народів, що — задивлені в цей европейський аеропаґ дожидають від нього справедливости. Ми бачимо, як Европа поділилася в своїх симпатіях, згладно у виявленню антипатій до обох ґлядіяторів, що сьогодня над ясним ґенуенським заливом ведуть тимчасом лиш словну боротьбу між собою. Всі народи, від границь Франції аж по рижську лінію — за виїмком Поляків — звернені проти тиранії Франції. Кривда заподіяна Німеччині, Австрії, Мадяршині, Литві, Українцям і Білорусинам, творення великої Польщі на руїнах природних прав народів, перепони в злуці німецької Австрії з Німеччиною, — все те є тим пальним матеріялом, що може спричинити новий европейський хаос. Тільки Польща й Румунія, що у своїх великодержавних змаганнях дали себе втягнути у каламутну струю французького урядового авантуризму, сьогодня бють поклони перед Францією, але завтра можуть кидати громи і прокляття в ту саму сторону. Чехословаччина і Югославія в дійсности займають невтральну позицію, все більше звертаючи свої симпатії в бік Росії, хоч совітської, але Росії.

Другу ґрупу невдоволених творять ті народи, що стогнуть в ярмі сов. Росії. І їх делеґати виїхали до Ґенуї, щоби там шукати справедливости. Там їх заходи не найшли ніякого відгомону в твердих серцях керманичів Европи. Навпаки, совітські представники знайшли протекторів у більшости коаліції. Цікавою для політичної моралі є анальоґія між Німеччиною і Росією. Німеччина як чесний противник воювалала до кінця; в створених умовах була примушена перервати війну і піддатися своїм противникам. Ця чесність Німеччини не найшла ніякої оцінки в лицарської антанти. Німеччину звязано по руках і ногах, наложено на неї величезні тягарі, а й тепер з приводу рапалійської умови всі громи падуть на голови німецьких дипльоматів. Росія знову як союзник зрадила коаліцію, заключала сепаратний мир, сконфіскувала майно чужинних горожан, анулювала всі довги, розвела кольосальну розкладову аґітацію і приїхала до Ґенуї з бутною міною банкрота. І це все забулося. З большевиками поводяться чемно, приязно. Наводимо цю аномалію не тому, щоби виявити симпатію в одну сторону, або антипатію в другу, а тільки як приклад, на стільки поплачує ароганція.

Обі ці тиранії, французьку і російську, хоче злагіднити Англія, якої змаганням було створити такий европейський концерт, щоби в ньому могли грати ролю всі великі держави, а між ними Німеччина і Росія. Вигладження противенств між Францією і Німеччиною шляхом добровільного чи примусового порозуміння мало увінчати тріюмф Англії анальоґічно до вашингтонської конференції. Там прецінь вигладжено ріжниці між Зєдиненими Державами і Японією, а це дало змогу Англії звільнитися від союзу з державою мікада. Вигладження супротивностей між Францією і Німеччиною далоб змогу Англії увільнитися від утяжливого союзу з Францією. Та Франція з одного боку не захотіла відвязатися від Англії, а з другого руками й ногами спротивилася всяким уступкам з версайського трактату, як ціною порозуміння з Німеччиною.

Не маючи иншої змоги примусити Францію до уступств, видвигнено як страшак німецько-російське порозуміння. І скоро цей акт обєднання покривдженої Німеччини з сов. федерацією зробив відповідне враження у Франції, коли перед французьким урядом зявилася перспектива здавлення в німецько російських кліщах всіх французьких союзників, тоді виступив Льойд Джордж з проєктом 10-літнього перемиря. На протязі цього часу повинен в Европі запанувати беззглядний мир, і нікому не вільно атакувати свого сусіда. Цей розєм мав би запевнити безпеку Франції перед Німеччиною, а одночасно вкінці увільнити Анґлію від небажаного союзника.

Думку 10 літнього замирення Льойд Джордж поставив з усім прикметним йому натиском. Її здійснення було би запорукою економічного відродження Европи і бальсамом на рани нашого покоління, травленого неспокоєм.

Українські справи.

Фалшиві інформації „Землі і Волі".

Відділ Преси і Пропаґанди Зах. УНР. — Пресова аґенція надіслана нам таке спростовання з д. 25. квітня ц. р.:

З уваги на допис, поміщений в львівській „Землі і Волі" з дня 23. с. м. (ч. 3) про засідання членів Національної Ради у Відні, в якому сказано, немовто на тому засіданню прийшло до перепалки між президентом д р Евгеном Петрушевичем і послом Вітиком, треба в інтересі правди сконстатувати, що на засіданню членів Національної Ради не могло прийти до такої перепалки вже хочби з тої причини, що в той день (12. IV.) президента д р Евгена Петрушевича не тільки не було на засіданю, але й взагалі у Відні, тому що Пан Президент саме тоді був вже в Ґенуї.

Резолюції членів Національної Ради у Відні, в яких висказано довірія президентови д р Е. Петрушевичови самі собою опрокидують видумку про непорозуміння на засіданню Національної Ради.

Можнаб тільки побажати щоб Редакція „Землі і Волі" в такий поважний час вимагала від своїх інформаторів добросовістности, а не непокоїла читачів видумками про якісь „непорозуміння" між членами Національної Ради і Урядом.

Спізнена заява буковинських соц.-демократів.

Черновецький „Робітник" поміщує таку заяву української соц.-демократичної партії на Буковині:

Дня 27. марта 1922 р. був отворений парлямент і сенат у Букарешті і тронною промовою були вони проголошені законодатними національними зборами конституанти. Українська соц.-дем.-партія, як зорганізоване заступництво українського народу на Буковині, вважає своїм обовязком заявити, що український народ не бере сучасть в цій конституанті і вважає її некомпетентною в справах українського народу.

Слід зазначити, що українські буковинські соц.-демократи брали участь в попередній румунській „конституанті", як рівнож у виборчій кампанії за теперішньої „конституанти".

Українці в Америц.

Справа українського епископа в Америці.

В лютім подали ми звістку, що митрополит Шептицький, що перебував тоді в Зєдинених Державах, іменував епископом д-ра Йосифа Жука, пароха церкви св. Варвари у Відні.

Цю звістку простують українські часописи в Америці, які пишуть:

Вістка ця неправдива. О. д-р Йосиф Жук тепер пробуває в Канаді, але покищо ані він, ані ніхто другий не іменований українським епископом для Злучених Держав.

Митрополит Шептицький був в Бразилії, де мав інтронізувати о. Калина на українського епископа для Бразилії і Аргентини. Після повороту до Злучених Держав мав там сповнити подібну функцію, одначе виріб нового епископа в Злучених Державах ще в Римі не порішений.

Позичка Національної Оборони.

Акція Місії Галицького уряду у Вашінгтоні в справі Позички Національної Оборони увінчалася сподіваним успіхом. Із виказів жертв, що находяться в наших руках, бачимо, що в цій акції беруть участь усі українські громади в Америці, складаючи дуже поважні суми, бо тисячі долярів, на Позичку Національної Оборони.

Пр. 119|22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Громадський Вістник" ч. 51. з дня 25. квітня 1922. в артикулі під назвою „З Волині", „В обороні права" в уступах а) м ж сл вами „українськ ю мовою" і „у нас на Волині", б) в д слів не маємо" до „Суду", в) від слів „не особисто-національну„" аж до кн ця артикулу містить в собі єство злочину в § 65 а закону карного, узнав доконаву в дня 24. квітня 1922. вину конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. п. к., заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблищім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак друк. з 17. грудня 1862. Д. п. д. № 6. ех 1863 а іменно засудженнє за переступство на гривни до 400 Мкп. — Львів, дня 24. квітня 1922.

(Підпис нечиткий).

Навіть діти складають свою лепту на ту ціль. Посилаючи 5 долярів школяр української школи в Карнегі, Па, Степан Зінський, пише до Місії Г. У.

Поважана Місіє! — Я не маю тата, а моя мама не має роботи. Але як я прочитав „Червону Книгу", а моя мама слухала мого читання і плакала над нашим народом і над бідними сиротами.. я постановив... купити бонд. Заробив межи Американцями пять долярів і посилаю Вам на бонд Галицької Держави. Бороніть наш нарід а Бог дасть Вам здоровлє, а українському народови Свобідну Україну!

Инший лист:

Ми, підписаний комітет школярів(рок) української школи в Карнегі, Па., під проводом нашого пана учителя Івана Шведа, зібрали поміж своїми товаришами і товаришками десять долярів і посилаємо їх до Української Місії у Вашінгтоні на закупно бонду для Галицької Держави. Ми зібрали би більше грошей на закупно бондів, та у нас тяжкі часи, бо наші тати не всі роблять, але чим можемо, тим ратуємо наших братів і сестер у нашій старій вітчині. Дай Боже, дочекатись нам Незалежної Української Републики.

З поважанням: *Анна Ганчар, Дмитро Дорош, Софія Захарко, Анна Микита. Петро Федорчак, Степан Зінський.*

І. Боберський про д-ра Гонтера.

Дня 16. лютого відбулися у Вінніпегу сходини в честь д-ра Гонтера, передкладчика творів Т. Шевченка на англійську мову. На цих сходинах виголосив проф. Іван Боберський промову, в якій м. и. сказав:

Перекладчик творів Тараса Шевченка на англійську мову подав слова Шевченка тим, що на всіх континентах світа говорять по англійськи. Всі вони зможуть тепер поняти, що ми Українці собі бажаємо; про що мріємо, що нам належиться правно; за що боремося.

В шістьдесяті роковини смерти Тараса Шевченка, йдуть його слова через усі моря, до всіх земель.

Перед світовою війною говорилося в історичних англійських творах про український нарід.

В „Монсі Мегезін" з 1918 р. читали англійські читачі статтю Огга, професора політичного знання в університеті в Вискансін, окрашену знимками п. з. „Українці, новий нарід".

Два роки пізнійше появився науковий начерк Гіббонса, професора в Коломбійськім університеті, п. з. „Україна і рівновага в Европі".

Але перекладчик творів Шевченка на англійську мову дав англійській суспільности щось більше. Він не дав лише розвідку; він не дав лише критику, але просто відломки українського золота, частину українського життя, українського серця.

А вороги довкруги, що не перестають часописами сіяти свою злобу. Потрібні нам приятелі, що нас розуміють.

Ми найшли товариша, що вказав світови на один з наших найкращих скарбів. Бо ми не уміємо хвалитись. Ми не маємо смілости говорити про себе, а може не уміємо ще говорити.

А він каже нам: Майте відвагу! Ви посідаєте силу, лише самі не знаєте про неї. Вірте собі! Ви посідаєте скарби.

Імя д-ра Гонтера записане на завсіди в книзі англійської і української культури. Він приспішив наш хід. Ми заохочені, ми осмілені. Ми йдемо лекше. Ми ступаємо смілійше. А йти ще маємо дуже далеко.

Зайдемо до цілі.
Але: —
Відваги.
Віри в себе.
Злуки всіх сил.
Постійного, витривалого труду вперед!

Велика Україна.

Радянська Україна і Єдинені Держави.

З Харкова доносять, що делеґація радянської України в Ґенуї заключила ряд компензаційних умов з урядом Зєдинених Держав.

Нота рад. України до Болгарії.

Уряд радянської України вислав до Болгарії ноту, в якій закидає їй піддержування і озброєння армії Врангля для нападу на В. Україну.

У відповіди на цю ноту болгарський уряд заявив, що ці закиди не є справедливі та що Болгарія не допустить до нападу Врангля на рад. Україну.

Договір поміж рад. Україною і Німеччиною.

Деякі німецькі денники приносять звістку, що в день після підписання німецько-російського договору в Рапальо, заключено також подібний договір поміж Німеччиною і радянською Україною. Цей договір мали підписати Ратенав і Раковський.

Инші дневники твердять, що ця звістка неправдива.

Діяльність Ч. К.

„Правда" (ч. 14) доносить про відкриття „Козацької Ради Правобережної України" та організації „6 повстанчих районів". Переведено численні арешти. В самім Київі арештовано над 550 осіб.

Розстріли.

В одеських часописах на страстну неділю був оголошений спис 18 осіб, розстріляних на основі засуду колеґії губчека. (Рпр.)

Ограбления Михайлівського монастиря.

З Київа доносять, що там переведено „ізятіє" церковних скарбів в Михайлівськім монастири.

Застрашаюче положення в Одесі.

„Рабочій" (ч. 39) пише: В Одесі цілі вулиці мертві. У воріт лежать трупи людей. Це живі виносять з помешкань мертвих і ждуть, коли підбере їх тягаровий автомобіль. Часто автомобіль не приїздить і приходиться зносити трупи умерших знов до помешкань, щоби не погризли їх голодні собаки. Кладовища переповнені. Стали копати братські могили, де хоронять відразу 50—70 осіб.

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

Конференція в Ґенуї.

Проєкт Л. Джорджа для вдержання мира.

Проєкт договору ненарушування мира, представлений Л. Джорджом ріжним делеґаціям, доказує на вступі конечність удержання мира в Европі і порозуміння що-до способів, які ведуть до загального розоруження. Уст. 1. проєкту звучить, що держави зобовязуються здержатися від усякої агресивности у взаїмних відносинах. В уст. 2. зобовязуються держави, що колиб европейський мир був загрожений, тоді приступлять до нарад для усунення грозячої небезпеки.

Делеґати вже перемучені.

Серед делеґатів в Ґенуї дається замітити сильне перемученнє. Всі стремлять до прискорення праці конференції, щоби менш більш до десяти днів дійти до позитивних вислідів. Делеґати хочуть чим скорійше вертати до дому. Всі майже держави вислали до Ґенуї провідників своїх урядів, а деякі також найвизначнійших членів кабінету, підчас коли внутрішно-політичні справи вимагають їх присутности в краю. Скорого закінчення конференції бажає собі також Л. Джордж, котрий покликуючися на висше згадані причини, не хоче бути в Ґенуї довше чим до 3 мая.

Наради знавців.

Російські справи є тепер темою нарад знавців. Підчас пертрактацій, повстають часто гострі інциденти з представниками Росії, на загал однак песимістичний настрій поволи уступає.

Представники Дона в Ґенуї.

Ґенуа, 27. квітня (Українтаг). Від Донського Козацтва до Ґенуї прибули Голова Обєднаної Козачої Ради і Донський Атаман Генерал Богаєвський та Атаман Донського Козацтва в Сибірі Генерал Семенів.

Нарада Льойд Джорджа, Факти і Барту.

Льойд Джордж відбув дня 27. ц. м. конференцію з Фактою і Барту, на якій обговорювано проєкт мирової умови, що його предложив Льойд Джордж, ще попередного дня, обом міністрам. Дальше обговорювано російське питання, а головно фінансові порішення, програми льондонських експертів. Російська делеґація одержала до перегляду протокол, опрацьований експертами в попередних днях, та зістала візвана його підписати. Чи Москалі протокол підпишуть, — до тепер не відомо. Крім цего алянти мають передати російській делеґації готовий контрпроєкт з зазивом його підписати. Це має на цілі оминути дальшу проволоку в пертрактаціях. Зазив цей, не уважається в ніякому разі як ультімат.

Новий проєкт Л. Джорджа.

Бюро Аваса доносить з Ґенуї: Підчас приняття французьких денникарів, подав Барту декілька по

ЙОГАН ҐОТЛІБ ФІХТЕ

42)

Промови до німецького народу.

Переклав **М. ЄВШАН.**

(Продовження.)

Прийміть першу силу, то знайдетеся в колесі, що виключає всяке думання та всякий механізм; цілий механізм може примушувати до руху розгонову пружину, лише о скільки сам нею примушений, її примушувати, отже, о скільки лише посередно розгонова пружина сама себе примушує; колиж вона сама себе не примушує, який то брак ми власне хотіли усунути, то не може зродитися взагалі ніякий рух. Прийміть другий випадок, то признаєте, що початок всякого руху у вашім творі виходить від сили, зовсім невязаної вашим механізмом, яка без сумніву ділає як може без вашої участи на основі своїх вищих, вам незнаних законів. В обох випадках мусите признати себе бездарами та безсильними хвальками.

Се й відчула та ідеольогія і, не потребуючи журитися з огляду на свій примус всіми иншими горожанами, захотіла виховати при помочі всяких добрих поучень та наук бодай князя, від якого виходить всякий громадський рух. Але як можна запевнитися в тім, що натрапило на натуру взагалі підхожу для виховання на князя; або, коли би нас і се щастя стрінуло, що він, якого ніхто не може присилувати, буде ласкавим та схильним піддатися дисципліні? Такий погляд на державну штуку, все одно чи надибаємо його на заграничнім, чи на німецькім ґрунті, є все заграничним. Треба одначе при цім ради чести німецької крови і ума зазначити, що, хоч як добрими мистцями ми були в самій науці тих примусових обчислень, то все таки, коли приходило до їх виконання, нас дуже спинювало неясне прочуття, що так не мусить бути, і ми з того погляду осталися позаду від заграниці. Отже коли би нас навіть примушено приняти придумане для нас добродійство чужих форм та законів, то не потребуємо бодай при сім понад міру соромитися, так неначе би нам не ставало розуму піднестися також на висоти законодавства. Бо, маючи лише пружину в руці і не уступаючи в тім ніякій нації, ми відчуємо раз на все, що й се ще не є правдивим, і що ліпше таки лишитися при старому, поки не прийде до нас щось досконале, як змінити лише стару моду на нову, так само не трівку нову моду.

Инакша правдиво німецька штука. І вона змагає до твердости, певности та незалежности від сліпої та хиткої природи, і тут вона зовсім згідна з заграницею. Вона лише не згоджується, як тамта, на тверду та певну річ, як на перший член, при помочі котрого щойно витворюється дух, як другий член, лише зараз від самого початку змагає до твердого та певного духа, до найпершого та одинокого члена. Він є для неї самою з себе живучою та вічно рухливою розгоновою пружиною, яка має упорядкувати та вправити в рух життя громади. Вона розуміє, що може викликати того духа не громовими бесідами до занедбаних вже дорослих, а лише вихованням ще непопсованої молоді; а іменно, вона не хоче звертатися з тим вихованням, подібно як заграниця, до острого вершка, князя, а до широкої площі, до нації, бо без сумніву й князь буде до неї належати. І супроти того, що та держава є безперервним вихованням людського духа на особах своїх дорослих горожан, що треба, по думці тої державної штуки, наперед самому будучому горожанинови вщіпити те вище виховання. Через те та німецька і найновійша державна штука стає знов найстаршою; бо вона і у Греків клала основу горожанства у вихованню, і образувала горожан, яких дальші століття вже більше не бачили. В будучности буде се робити Німець, по формі так само, в зміст вкладаючи не вузкосердний та виключний, а загальний та всесвітно горожанський рух.

Той сам дух заграниці панує серед нашої великої більшости і в поглядах на ціле життя людського роду та історію, як образ того життя. Надія, яка має замкнену та завмерлу основу своєї мови, може, як ми вже деинде показали, дійти в образованню краснорічивости лише до певного, відповідного тій основі, ступіня, і доживе до золотого віку. Без найбільшої скромности та самозаперечення не може така нація думати про цілий рід вище, як про себе саму; тому вона мусить передбачувати, що й той рід дійде до останної, найвищої та неможливої до перевершення цілі образовання. Так, як звірячий рід бобрів та бжл тепер ще будує, так само, як перед тисячами літ, і протягом того довгого часу зовсім не поступив наперед в тій штуці, так само мається справа з родом звірячим, званим людиною, у всіх галузях її образування.

(Продовження буде.)

зробить з конференції з Льойд Джорджем. Заявив він, що на думку Л. Джорджа, виконання версайського трактату обходить всі ті держави, які цей трактат підписали та що найлегчим способом порозуміння в тім напрямі є зібрання представників великодержав, що підписали версайський договір — за виїмком бувших вор жих великих держав. Барту приняв цей проєкт до відома і заявив, що предложить його негайно премієрори Поанкаре.

Домагання Чічеріна.

Париські часописи доносять з Ґенуї, що Чічерін звернувся письменно до Скірмунта з жаданнєм не вмішуватися на далі до нарад комісії для російських справ. Коли запрошуючі великодержави виключили Німеччину від цих нарад з причини підписання рапалійського договору, тим самим мусить те саме бути примінене і до Польщі, що підписала риський договір, який управильнює взаємини між Росією і Поллщею.

Впертість російської делеґації.

Бюро Райтера доносить з Ґенуї: Офіціяльні переговори з Москалями, не довели до тепер до ніяких вислідів. На разі нема вигляді на уступки зі сторони Раковського. Положення в теперішний мент є безперечно дуже важке.

Серед англійських кругів замітне зденервовання і нетерпеливість. Коли конференція розвалиться, буде це виною впертого становища Раковського.

Пленарне засідання конференції.

В понеділок відбудеся пленарне засідання конференції, яка полагодить, готові вже звіти всіх комісій і підкомісій.

Голоси французької преси про конференцію.

Відомий французький публіцист Герве, пише в Пті Парізієн, між иншим таке: „Поголоски про англійсько французькі непорозуміння не треба брати трагічно. В останніх роках видавалося нераз, що зірвання між двома державами, неминуче. Але не найдейться ніхто, хто хотів би взяти на себе за це відповідальність. Роками ще потребуватиме Европа, англійсько франц. аліянсу. Німецько-большевицький союз, є безперечно дуже серіозним фактом, але нема мови про небезпеку якоїсь воєнної акції зі сторони Німеччини".

„Ехо Насіональ", атакує знов гостро в своїй передовиці премієра Поанкаре, з огляду на його мниму бездільність та впевнює, що політичне положення є в даний мент о много гірше, чим передбачували найгірші песимісти. Франція може виратуватися тільки тоді, коли викаже ту саму рішучість з якою виступала 1917 р.

Націоналістична „Лібр Пароль" остерігає перед приняттям посередничення Бенеша, котрий сидить під одним дахом з Льойд Джорджем і може ввести Францію ще в біду.

Дневник є пересвідчений що порозуміння між Англією і малою Антантою прямують тільки до того, щоби який небудь окремий виступ Франції, зробити на будуче неможливим.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адресу.

Зачарована національна справа.

Свого часу на сторінках „Гром. Вістника" помістив п. М. Возняк статтю під наведеним написом, в якій порушив справу нашого театру. Справа актуальна і дуже пильна, тому не повинна проминути незамітно. Що театр потрібний, нема двох гадок. Що є школою для виховання широких кругів народа, також ніхто не заперечить. А одначе загал мало піклується нашим українським театром. Нераз читаємо докори за байдужність нашої суспільности до театру, бо більша частина до театру не ходить і театром не піклується. Правда і це, що наш театр нераз підбирає нам охоту, особливо старшим, пійти до театру, а це тому, що вистави часто густо зачинаються пів або й цілу годину пізнійше, як заповіджено, перестанки тревають також по пів години або й довше і вистава кінчиться о год. 12. в ночі, а навіть по півночі, Це очевидно, знеохочує, бо замісць приємности відчувається утому, а пізна нічна година псує порядок в щоденних заняттях. Це виходить на легковаження суспільности, а вслід за тим суспільність легковажить театр.

Так не сміє бути. Народним обовязком є подбати, щоби наш театр мав свій захист, щоби не скитався по чужих хатах, та щоби давав суспільности моральну користь.

Нас числять на міліони і є такі фінансісти, що начислюють грубі міліони, коли би кождий кинув невеличку лепту на якусь ціль, але в практиці виходить звичайно смішно маленький успіх. Причиною неудачі є, що ми скоро попадаємо в зневіру у свої сили і скоро остигаємо із свого першого запалу та залишуємо почате діло. Нема у нас витривалости тай мало ще у нашої суспільности загальної жертволюбивости.

П. Возняк радить оснувати театральне товариство, а зглядно оживити істнуюче перед війною товариство „Український ювилейний театр" і йому віддати адміністрацію і опіку над театром.

Не знаю статута того товариства, тому не можу заявитися за або проти. Пригадаю лише, що у нас кількома наворотами покликувано до життя комітети до збирання жертв на народний театр. В р. 1893 основано комітети у Львові і по провінції. Зложився такий комітет і в Перемишлі. Сей комітет зібрав до 1./I. 1896 р. 1113 зр. 20 кр. а. в. Гроші зложені були на книжочку „Народної Торговлі" ч. 231 і „Віри" ч. 21, які в рр. 1895 і 6 вислано до тов. „Просвіта". Опісля слідувала, не знаю чому, перерва аж до р. 1904. А потім того року зложився новий комітет і почалася збірка наново вже в коронах. Тревала вона до січня 1908 р. З тої збірки висилано гроші до „Краєвого Союза Креч." на книжочку ч. 911. До 28/I. 908 вислано 8.986 К 80 с., а ще додатково 9.XI. 1910 р. 280 К.

Пригадую собі, що тоді зібрано досить значний капітал, одначе за малий ще, щоби здвигнути величаву будівлю. Скликано до Львова відпоручників на нараду і більшість рішила, що в біжучій хвилі важнійші школи, як театр. Що дальше сталося, будуть краще знати члени львівського комітету.

Чи можна покликати до життя „Ювилейний театр", не знаю. Я мав би в тій справі иншу гадку. В нинішних часах є в моді кооператива. Думаю, що можнаб оснувати Спілку кооперативи „Український театр" на уділах. Приймім, що уділ буде виносити 2000 мп., а 200 мп. вписове на резервовий фонд. До Спілки належалиб особи фізичні і правні, як фінансові і торговельні і ин. товариства. Одна особа мала би право записувати більше уділів. Крім того можна візвати весь загал українського народа до складок. Жертви впливали би на рез. фонд. Тут можна числити на поміч з боку аматорських кружків, які частину доходів з вистав могли би жертвувати на будову українського театру.

Очивидно, що успіх залежав би від загальної жертвенности. Адміністрація в тім товаристві не повинна коштувати ніщо, або дуже мало. Товариство мусілоб знайти до Управи і Надзірної Ради людей, що пожертвують свій труд безплатно, або за дуже малою заплатою.

Правда, в теперішніх часах нема ніщо дармо. Та се погляд молодшого покоління. Але є ще люди старші, що пережили молодість в давнійших кращих часах, в яких ніхто в народних справах не оглядався за заплатою, а кождий виконував і то дуже точно поза своїми фаховими заняттями всяку хочби найдрібнійшу роботу даром. Таких би пошукати і наложити на них обовязок ввести товариство в життя, винайти для нього безплатне поміщення, а відозватись до цілого народа о уділи і жертви на храм для української Музи.

Таким чином здвигнулаб Управа собі памятник тревалійший від криці, а всі члени і жертводавці булиб горді, що причинилися до гарного та великого діла. Також любителі штуки мали би нагоду збиранням і подаванням жертв причинитися до величної, свого народа гідної будівлі.

Ол. Ярема.

Уступлення О. Загарова і 11 акторів драми.

Те, чого ми побоювалися, на жаль стало дійсністю. О. Загаров і 11 актор в драми покидають львівську сцену з днем 1. мая ц. р. Перед уступленням звертаються вони до українського громадянства з таким письмом:

Чому ми йдемо... Чому ми кидаємо наш дотеперішний храм, збудований нашими голодними і холодними днями, недоспаними ночами, храм, посвячений нашою гіркою працею... Хто будував, а хто руйнував?

До 20. вересня 1921 р. було в Галичині шість театральних гуртків. Які люде, де і як працювали—всім добре відомо.

І сталось раз, що до львівської дружини надійшла з Луцька телеграма: „Я перейшов кордон і сиджу в Луцьку. Артист і премієр-режісер Загаров". Люде цієї дружини т. з. Незалежний Театр „Української Бесіди" „мрійники фанатики" знали, хто це „Загаров" і відразу зрозуміли, який театр зможе мати Галичина з його приходом, та яку школу вони самі. Не вірили свойому щастю, бо бились в безвідрадних матеріяльних злиднях, а помочі ні від кого не можна було й сподіватись. Одначе не призадумуючись довго, ще того самого дня о год. 10 вечер післали телеграму і позичені гроші на дорогу, щоби приїздив.

Телеграма пішла, а дружина поїхала на провінцію, щоби заробити потрібний гріш для удержання свого будучого учителя. І перша стріча відбулась на провінціональній маленькій сцені в Яворові, куди він приїхав – як сам сказав—зі страхом, подивитись, з ким доведеться йому тепер мати діло! Не будемо описувати своїх під той час переживань і того страху, чи він вважатиме можливим працювати з нами і тої радости, коли він сказав: Чекаю вас у Львові, аби почати працю на зимовий сезон.

Приїзд Загарова розбурхав суспільність, бо не вспіла ще дружина повернутись до Львова, як вже стало відомо, що новому ділу виявив охоту з матеріяльного боку піти на поміч один львівський громадянин. І ми з глибокою пошаною згадуємо цю його першу привітну мову, повну щирости і надії на створення великого, справжнього театру. Це був час, коли здійснилась мрія акторів Галичини. Були гроші і був провідник — Загаров.

Почалась енергійна, жива, вірна праця на користь рідної сцени.

Але в той самий момент почалась в цім храмі штуки і друга праця. Імя її: інтрига!... Чия?... Ми відходячі актори, не збіраємось тут виносити сміття з хати і знайомити суспільність з тим брудом; з тою мерзенною підлотою позакулісових інтриг, а тільки заявляємо, що це якраз було причиною, що режісер Загаров уступив з театру, як і його попередники Лесь Курбас, Юра і прочі.

Уступив неоцінений учитель цілого акторського покоління в Галичині? Що ж робити нам?... Іти за Учителем! — каже голос совісти ідейного актора... І ми йдемо... йдемо зносити з ним всі муки й терпіння і вчитись далі!

Олена Бенцалева, М. Бенцаль, В. Блавацький, Г. Борисоглібська, Є. Голіцинська. Л. Іскорка, К. Козак-Вірленська. М. Крушельницький. О. Скалозуб, А. Совачева. Я. Ясен-Славенко.

Преса.

До ватиканско большевицької умови.

„Прагер Прессе" присвячує обширну статтю обговорюванню свіжо заключеного між Росією і Ватиканом договору, на підставі якого католицька пропаганда в Росії не буде улягати зі сторони большевицьких властей ніяким обмеженням. Автор статті думає, що цими концесіями хотять большевики надати собі характер нормального російського правительства та в першу чергу спаралізувати впливи російської еміграції в папських кругах. Вони використують зручно старі мрії Ватикану про получення східної церкви з Римом, які відроджуються поновно в нинішних плянах Риму по причині чим раз більше зростаючого у представників ортодоксу та російської еміграції склонности до католицизму. Також з боку Ватикану завважується тепер та знаменна зміна політики, що давне стремління до уніфікації уступило політиці толерування національних обрядів; в тій цілі утворено в 1917 р. спеціяльну конгрегацію для Східної Церкви, а Бенедикт XV. оснував т. зв. Орієнтальний Інститут для відповідного вишколення теольогів латинського обряду, призначених до праці на Сході. Далі йде цікавий уступ статті, який наводимо дослівно:

„Те стремління Ватикану, зєднати собі Росіян, є вигідне для Українців (Русинів), яких уніятський митрополит має свій осідок у Львові, і якого вплив має значіння і на Україні. Тому, що в Українців так само, як і в Росіян є в ужиттю старословянська літургія після грецького обряду, Ватикан бачить в них добрий середник пропаганди для зєднання полудневих Росіян (?). Недавно звернув з приводу того один з чеських католицьких часописів увагу на те, що такі стремління папи не можуть прихильно приняти польські політичні круги".

Стаття кінчиться заключенням, що наслідки злуки обох церков були би кольосально значні. Ця релігійна злука стала би трівким і незнищимим мостом між Заходом і Сходом Европи, який витворив би також нові політичні тай економічні відносини в устрою европейських держав.

„Газета Варшавска" про східно-галицьку делеґацію в Ґенуї.

Женевський кореспондент „Ґазети Варшавскої" Смогожевскі в останній зі своїх кореспонденцій, в якій описує склад делеґацій поневолених народів, що прибули до Ґенуї з надією на вимір справедливости, описує між иншими і делеґацію Уряду Західно-Української Народньої Републики з д-ром К. Левицьким на чолі. Доносить він, що представники Галицької України роздали поміж делеґації і денникарів

брошуру В. Сінґалевича в італійській мові п. з. „La questione de la Galicia“ та французький меморіял в тій же справі, обєму 10 сторін друку великого формату. Меморіял адресований безпосередно до Міжнародньої Конференції в Ґенуї подає коротку історію західно-української держави, після чого переходить до режіму, який запанував в краю під польською владою. Довідуємося відтіля, що дякуючи війні та польській окупації населення краю зменшилося о 1,500.000 душ, хліборобська продукція о 40 проц., скількість коней о 38 проц., продукція нафти о 75 проц. і т. д. Дякуючи умовам, які запанували під окупацією, упала і публична мораль, чого доказом поширення бандитизму, відомого до тепер в тих розмірах тільки в области колишнього Польського Королівства.

Смогожевскі цитує один уступ меморіялу, який подаємо тут в дослівному перекладі з „Ґазети Варшавскої“:

„Велитенські втрати, які потерпіла Східна Галичина підчас світової війни, а також під польською окупацією, можуть бути направлені щойно тоді, коли на тій території повстане Незалежна Галицька Держава, бо щойно тоді освободжене з під ярма населення використає як слід свою плодовиту землю і природні богацтва краю. Для сусідних держав так східних як західних, молода і сильна галицька держава буде приязним чинником в области промислу і хліборобства та коритарем для вільної торговлі і відбудови Европи“.

Присилайте партійний податок на вкл. кн. ч. 5.000 „Краєвого Союза Кредитового“ у Львові, Ринок 10.

Фраґменти лихоліття.

I.

Наказ святкування річниці польської конституції.

Z rady szkolnej powiatowej.
L. 624.

Kopyczyńce, dnia 11.IV. 1922.

Do
Wszystkich Zarządów szkół
w powiecie.

Dnia 3. maja powiat nasz obchodzić będzie w Kopyczyńcach rocznicę konstytucji 3. maja. Rocznica ta ma nietylko narodowo-państwowe znaczenie, gdyż uchwalona przez Sejm Czteroletni ustawa przyznała równe prawa dla wszystkich synów wspólnej Matki-Ojczyzny.

W uroczystym obchodzie wezmą udział wszystkie szkoły bez względu na język wykładowy. Dziatwie szkolnej przewodzić będzie całe grono nauczycielskie danej szkoły. Dzieci niżej lat 7 wolne od brania udziału w uroczystości.

Każda szkoła winna zaopatrzyć się w tablicę orjętacyjną z napisem „Szkoła powszechna w . . . .“.

Wszystkie Zarządy szkół w nieprzekraczalnym terminie do 25. kwietnia 1922. doniosą Radzie Szkolnej Powiatowej o ilości dzieci, które przybędą na uroczystość obchodu w celu przygotowania dla nich odpowiedniego posiłku. Punktem zbornym dla zamiejscowej dziatwy szkolnej R. S. P. przeznacza boisko i sale nankowe obu szkół w Kopyczyńcach, gdzie już o godz. 9. rano dzieci jawić się winne. Dzieci dyżurować będzie nauczycielstwo danej szkoły.

Furmanek dla młodzierzy szkolnej dostarczy Zwierzchność gminna która w tym kierunku otrzyma specjalne polecenie ze Starostwa.

O ważnych przeszkodach doniesie tu Zarząd szkoły w terminie do 25. b. m.

Rada Szkolna Powiatowa wyraża nadzieję, że wszystkie Zarządy szkół w zrozumieniu ważności i powagi sprawy dołożą wszelkich starań do uświetnienia tej uroczystości.

Przewodniczący:
Samborski m. p.

II.

Не вільно вчити безграмотних.

Читальня „Просвіти“ у Воскресінцях внесла дня 5. марта ц. р. подання до староства в Рогатині в справі отворення при читальні курсу анальфабетів. На те одержала відповідь з дня 10. марта ч. 6089, в якій староство „позволило на устроєння курсу анальфабетів в межах, означених статутом“.

Булоб все в порядку, як би в це не вмішалася Повітова шкільна рада, яка вислала до Виділу читальні таке письмо:

Rada szkolna powiatowa.
L. 751.

Do
Wydziału czytelni „Proswity“
w Oskresińcach (?!).

Rada szkolna powiatowa nie zezwala P. T. Wydziałowi na otwieranie Kursów dla dorosłych analfabetów, ponieważ powyższa sprawa należy wyłącznie do zakresu działania tamt. zarządu szkoły.

W tej sprawie tamtejszy Zarząd szkoły kilkakrotnie ogłaszał o otwarciu kursu dla analfabetów, a mimo to frekwentanci się nie zgłosili. (?)

Przewodniczący:
(підпис нечиткий).

Дописи з краю.

Тернопільщина.

Нищення українського життя через реквізицію будинків українських товариств в Тернополі.

В червні 1919 р. зареквірували польські війська всі будинки українських культурних і економічних товариств в Тернополі, а іменно дві камениці філії тов. „Просвіта“ при вул. Міцкевича ч. 9 і ч. 11, каменицю Повітового Товариства Кредитового при вул. Міцкевича ч. 3, будинок Руської Бурси ім. Качали при вул. Качали і каменицю Міщанського Братства. Мимо упливу близько трьох літ і покінчення воєнних ділань реквізиція триває дальше. Тільки Міщ. Братству вдалося усунути реквізицію підступом через це, що каменицю позірно винаймлено Жидови, а цей до кількох днів усунув реквізицію віддав каменицю товариству. На цьому примірі найкращий доказ, що реквізиція будинків українських товариств носить виключно характер репресійний і має на меті через заняття будинків на військові цілі не допустити до віднови українського культурного і економічного життя в Тернополі, а посередно і на цілому Поділлі. Цей мотив виступає тим яркійше, що будинків польських і жидівських товариств, а також і приватних будинків військо не реквірує, хоч легко розмірно невеликим коштом може одержати для себе будинки приватних людей, по части знищені і незамешкані, відповідно їх адаптувавши. Ощаджується всіх, тільки не українські культурні і економічні інституції, бо викинувши їх на вулицю, думається в цей спосіб припинити їхню діяльність.

Таку нічим тепер не виправдану реквізицію як раз тільки будинків українських інституцій українське населення Тернополя і Поділля вважає за доказ спеціяльної „опіки“ польських військових установ над українським населенням і його культурними та економічними організаціями, що позбавлені даху над головою або в цілости припинили і не можуть відновити своєї діяльности (пр. Руська Бурса ім. Качали для 130 хлопців, Селянська Бурса філії тов. Просвіти для 130 хлопців, Повітова Бібліотека філії Просвіти і т. д.), або стиснені всі разом в одній чи двох комнатках в чужім комірнім не можуть сповняти як слід своїх завдань і вести культурну і економічну працю на зруйнованому війною Поділлю.

Передовсім дуже болючо відбивається на віднові українського культурного і економічного життя реквізиція двох камениць філії тов. Просвіти в Тернополі при вул. Міцкевича ч. 9 і ч. 11 з числом 29 комнат кромі кухонь, спіжарень і инших убікацій. В будинку під ч. 9 містилася Селянська Бурса філії тов. Просвіти для 130 хлопців, а в будинку під ч. 11 канцелярії філії тов. Просвіта, Повітова Бібліотека, канцелярії філії краєвого тов. господ. Сільський Господар і бюра господарсько- кредитової кооперативи Народній Дім. Ці оба будинки заняли польські військові власти в червні 1919 р. без протоколів і квітів реквізиційних і тепер в будинку під ч. 9 міститься полева жандармерія, а в будинку під ч. 11 в партері базар 12 дивізії піхоти, а на поверсі полкова канцелярія 9 полку уланів, і неремонтовані представляють образ повної руїни.

Виділ філії тов. Просвіта в Тернополі робив досі безчисленні заходи для звільнення своїх зареквірованих будинків. І так дня 7. III. 1921 вніс прохання до M. Z. B. W. 6 армії (малопольський заряд будівництва військового) в Тернополі о заплату за уживання; дня 27. IV. 1921 до реквізиційної комісії Д. О. Г. у Львові в тій самій справі; дня 22. 6. 1921 до міністерства військових справ в Варшаві о звільнення будинків; те саме по раз другий 23. 9. 1921; дня 5. 10. 1921 до M. O. Z. B. W. 6 армії (малопольський заряд будівництва військового) у Львові о звільнення і чинш; дня 18. 10. 1921 до заряду полевого будівництва при 6. армії у Львові, о звільнення зпід реквізиції і чинш; д. 18. 10. 1921 до правно-реквізиційного реферату при Д. О. Г. у Львові для визначення оцінкової комісії для шкід зроблених польським військом в зареквірованих будинках; дня 13. 12. 1921 до староства в Тернополі о посередництво у військових властей в цілі звільнення зареквірованих будинків; вкінці дня 2. 1. 1922 в тій самій справі до воєвідства в Тернополі. Кромі цего виділ філії тов. Просвіта інтервеніював особисто устно кільканайцять разів у ріжних військових і цивільних властей, досі без ніякого успіху, ба що більше, на свої вище згадані письма не одержав досі ніякої відповіди, ані заплати за уживання будинків.

Всі отже леґальні заходи для усунення безправної реквізиції будинків філії тов. Просвіта в Тернополі остали без успіху і цілий ряд товариств і інституцій (філія тов. Просвіта, філія Сільського Господаря, Народній Дім) не можуть ще і нині одиноко ізза заняття будинків польським військом розвинути правильної діяльности, або і цілком її не відновлювали, як це є з Повітовою Бібліотекою, з Селянською Бурсою і т. д. Українське громадянство в Тернополі в розпуці, не знаючи, чи є ще яка влада, що усунала би згадане вище безправє та чи довго прийдеться йому жити в цих страшних виїмкових відносинах.

Збірщина.

Віднова орґанізаційної праці.

Наш повіт належить до найбільше війною знищених. Брак інтелігенції в центрі повіта, брак власного дому, бо дім Т-ва Задаткового заняло староство на свій уряд, а до цего байдужність людий були причиною повоєнного застою.

Доперва в літі 1921 р. заходом комітету будови, а головно п. дир. Багрія побудовано, але ще зовсім не викінчено, власний дім філії „Просвіти“ на місце передвоєнного. В новім домі скликано зараз загальні збори філії „Просвіти“ і вибрано новий виділ, але новий голова філії о. М. Рицар задля невідомих причин не виказав доси своєї діяльности. Після цього відновлено кілька читалень в повіті. На викінчення дому „Просвіти“ затягнув комітет довг, який одначе трудно сплатити, бо на зазив філії наше громадянство своїми датками зовсім не дописало, а навіть в члени „Просвіти“ не хоче вступати.

Дня 8. грудня м. р. відбулось при великім здвизі народа посвячення дому і заразом свято „Просвіти“, при чім збирано датки на дім і „Просвіту“. В січни ц. р. завязався при філії „Просвіти“ аматорський кружок, який гарно розвивається і дав уже три вистави а дальші намічені. Чистий дохід з вистав призначується на викінчення дому „Просвіти“. В домі цім за старанням о. В. Кулика відновлено в марті Т-во „Хлібороб“, розвій котрого гарно заповідається, але на жаль громадянство доси ним не заінтересувалось, хиба що після загальних зборів схоче вступити в члени.

Дня 18 квітня ц. р. відбулось у нас свято Шевченка, на котре явилось богато людий, переважно селян, бо наша інтелігенція, а передовсім священики і учителі з повіту не дуже інтересуються культурним рухом. На святі хор міщан під проводом п. Багрія відспівав „Заповіт“ і „Боже великий“. Реферат про Шевченка виголосила п. Г. Тимкевичівна, а опісля відіграв аматорський кружок драму, „Назар Стодоля“. *Н. Н.*

Урмань, пов. Бережани.

Похід на кооперативи.

Заходом о. декана Гавриша основано тут кооперативу „Поступ“, що й приняв до відома і затвердив в реєстрі окружний суд як торговельний в Бережанах. Робота йшла з успіхом. Та це не подобалося місцевим Полякам Яніцким, Вискочилям і ин. і вони зробили донос на кооперативу перед жандармерією та старостом. На сам Великдень прийшло зі староства письмо, яким заказано торговельній спілці „Поступ“ вести торговлю мішаних товарів по тій причині, що вона, мовляв, не має на це дозволу і промислової карти та що льокаль спілки не надається до цеї цілі, бо нпр. нафта не є забезпечена перед огнем... Як далеке все те від правди, видко хочби з того, що місце на нафту є вмуроване в куті льокалю по приписам закона і т. д. Передтим війт продавав нафту в своїй стодолі на соломі і тоді якось було безпечно. Але тепер ходить о українську кооперативу, то вже „що іннего“.

Перемишляни.

Культурно-освітне життя.

Завдяки кільком діяльним одиницям культурно освітне життя оживає. На днях відбулися вечерниці, що принесли дохід 23.000 мп. і ту квоту розділено на народні цілі, як оголошено публично. Тепер приготовляється концерт в честь Тараса Шевченка, що має відбутися в короткім часі. *Просвітянин.*

Микулинці, коло Тернополя.

Невідрадні відносини. — Початки культурної роботи.

В Микулинцях і дооколичних селах почали з великим запалом стягати данину. Наш нарід бідний, бо ніодин з міщан не має кусника поля. Кождий тяжко бідує, а весь його маєток — це хатина африканського типу. Не зважала на це польська адміністраційна власть і вимі...

не малу данину. Міщане ані дооколичні селяне не в силі новітної „панщини“ виповнити, але все таки ходять по хатах поліциї державні та громадські і граблять людей. Забирають послідну одежину, щоби підігнати контрибуентів до заплати.

Наші „обивателі“ міщане сотворили собі неаби-яке жерело доходу в ремісничім цеху. Доки провідниками - старшиною цеху були Жиди і ремісники Українці, доти був порядок в товаристві і не було ніяких надужить. Але попала власть в руки отсих добродіїв: Томи Лопатиньского. Яна Ноги і Качора. Цехмайсер Т. Лопатиньскі порядний чоловік, але звірився на Яна Ногу, а цей так господарив, що аж почалися вже слідства на приказ тернопільського староства. Виявилося, що Ян Нога за видачу свідоцтва ремісникови брав навіть 50 тисяч мп. (Антін Чернецький). Гроші йшли на піятику в цеху. Цікава річ, що староство зробить з тим фантом.

На поли освітнім і організаційнім в нашім місточку слідна якась робота, хотяй є ще много до бажання. В марті відбулися загальні збори місцевої читальні „Просвіти“. Вибрано новий виділ. котрий повинен постаратися, щоби наші громадяне відсвяткували Шевченківське свято. Треба зорганізувати нашу міщанську молодіж, а щоби її зорґанізувати, треба відновити тов. „Сокіл“, або заложити пластуновє товариство.

Дня 2. цвітня ц. р. відбулись перші загальні збори кооперативи „Поміч“. Є надія, що цю кооперативу не стріне подібна доля, як читальняну „Краминцю“.

Місцевий.

РІЖНІ ВІСТИ.

Нарада большевицьких представників у Відні.

„Русспресс“ доносить: До Відня приїхав український совітський представник у Варшаві — Шумський. Як передають, у Відні відбудеться нарада большевицьких представників за границею.

Підозрілий документ.

Орган Савінкова „За свободу“ містить за віденським провокаційним органом „Україна“ „текст“ тайної військової умови, яку мали заключити 3. квітня Німеччина і сов. Росія. В цій „умові“ сказано м. й., що Німеччина має озброїти цілковито 180 російських полків, пустити в рух усі російські фабрики зброї, зорганізувати рос. армію і т. и. За те малаб Німеччина м. и. одержати 20 російських воєнних кораблів.

Цей підозрілий документ оголосили також „Русспресс“ і вся польська преса.

Боротьба в Ірляндії.

Положення в Ірляндії заострюється. По останнім звісткам, команданта третьої бриґади військ в. міста Корк убито вистрілом з револьверу. З Мюлиґер доносять про сутички між англійськими і републиканськими військами. Заатаковано кілька почтових урядів. Телефонічні лінії перервані.

В Белфесті триває дальше різня католиків. Останніми днями вбито 14 мужчин, 3 жінки і 4 дітий. Ранено 6 осіб. Спалено 100 домів, наслідком чого 350 родин не має хати.

Ірляндський клир оголосив енерґічний протест проти поступовання декотрих політиків, котрі свої погляди підпирають оружям.

Положення в Ірляндії загострюється щораз більше, а то наслідком неминучого зірвання зносин між північним і провізоричним правительством південної Ірляндії. Тепер послідувало зірвання зносин між залізничими дирекціями обох провінцій.

Крим вимирає.

Совітське радіо доносить, що в Симферополі кождого дня збирають на вулицях по 200 трупів, померших з голоду. (Рпр)

ТЕЛЕҐРАМИ.

Становище Франції.

Ґенуа (ПАТ.) ВКБ. Нині по півн. мав Поанкаре довшу розмову телефоном з Барту. Поанкаре повідомив Барту, що Рада міністрів не годиться на це, щоби в Ґенуї перегорювано з Л. Джорджем над санкціями. Поанкаре дав також Барту вказівки, щоби був неуступчивий щодо російського питання і держався меморіялу, який Поанкаре в цій справі вислав Л. Джорджеви. Барту має обстоювати, щоби Росія заплатила не лише передвоєнні але й воєнні довги, та щоби звернено маєтки, сконфісковані приватним власникам або знаціоналізовані.

Париж (ПАТ.) ВКБ. „Пті Парізієн“ пише, що колиб Н. Рада мала зібратися в Ґенуї, то Поанкаре не допустить до цього, щоби там обговорювано справу репарацій і санкцій.

Париж (ПАТ.) Авас. Рада міністрів затвердила рішення Поанкаре про можливість участи в Н. Раді щойно по повороті Мільрана. Колиб Н. Рада мала зібратися скорше, місцем нарад мусів би бути Париж.

Найвища Рада збереться в Ґенуї?

Льондон. (ПАТ) ВКБ. Райтер довідується, що в поінформованих льондонських кругах уважають правдоподібним, що Найв. Рада збереться з кінцем слідуючого тижня в Ґенуї для розглянення положення, витвореного становищем Німеччини в справі питання репарацій. За відбуттям такого зібрання Найвищої Ради є англійські й італійські круги. Англію, Італію, Францію, Японію і Бельґію заступали би на цій конференції їх делеґати. Можливо, що зі сторони Америки візьме неофіціяльно участь в засіданню її представник в характері обсерватора. Італія годиться вислати запрошення на це зібрання.

Смерть Дешанеля.

Париж. (ПАТ.) Павло Дешанель помер нині о год. 6. по пол.

Перервання ґенуенської конференції.

Відень. (ПАТ.) В. А. Ц. доносить з Парижа: Тутешнє вид. „Нюйорк Геральда“ і „Журналю“ подають згідно з Ґенуї, що заноситься на перервання нарад ґенуенської конференції в звязи з нарадами Н. Ради, котрі йшли би в одній з місцевостей на Рівієрі. Була би це уступка Л. Джорджа для Поанкаре. В Ґенуї радила би лише економічна комісія. „Журналь“ додає, що перервання конференції було би цим разом довше, потревало би аж до осени, щоби питання, які нині годі розвязати, як. пр. справа російська і европейського розоруження, могли тоді пійти під наради.

Катастрофа в копальни.

Букарешт. (ПАТ.) Радіо. В копальнях вугля в Лейпеді (Семигород) послідувала вчера експльозія. Згинуло більше як сто вуглекопів.

Л. Джордж замовкає в Оберамерґаф.

Гановер. (ПАТ.) Радіо з Оберамерґав доносить, що Л. Джордж замовив там кімнати для себе і семі в реченци від половини мая, щоби в повороті через Мінхен задержатися в цій місцевости.

З концертової салі.

Дещо з нагоди концерту А. Крушельницької і В. Барвінського.

Ще до війни, себто до 1914 р. наше музиковання прибирало такі форми та розливалося у таке могуче русло, що ставало зовсім поважним чинником майбутнього загально-культурного розвитку людства. Душа українського народа з його питомим світоглядом найгарнійше відбилася в його народній пісні, поезії. Тому той, хто бажав познакомитися з усіми психічними чинниками сього народу, міг до сього прийти найлекше через його пісню. І не диво, що самі Українці-інтеліґенти кинулися з нечуваним жаром до збирання народних пісень, і то записуючи їх просто від народу, щоби сим і оживити власну душу, так часто ломану в чужій школі, і покріпити себе у безнастанній боротьбі о своє, і як той грецький Антей, набрати у тій пісні нових життєвих, але рідних сил, щоби свій національний прапор розвивати щораз то дужче, піднімати щораз то висше, та голосити світови, що Україна живе і житиме своїм життям, хоч би як не лютували скажені кати та гнобителі слова і волі...

Тому й не диво, що до війни засновано так багато співацьких кружків. навіть по селах та всяких „Боянів“ і „Бандуристів“ по містах, що по більших містах Галицької і Вел. України стали засновувати музичні товариства-школи для культурно научного розвитку і нашої музики і самих музикуючих. Часті концерти так великих музичних товариств, як всяких 12- і 16-ток, як і концерти наших оперових співачок та співаків, працюючих поза межами своєї батьківщини, що радо приїзджали рік-річно, щоби і своїх звеселити нашою величньою піснею у її взірцевому виконанні і самим відсвіжити свої душевні сили і скріпити свою національну приналежність — все се свідчило про нашу живучість та наш розвиток хоч щонайменше на сьому культурному поли.

Аж прийшла війна і з нею незвичайні втрати нашого народу на всіх ділянках нашого питомого, культурного життя!

Здавалось би, що нашої пісні та нашого музиковання, сього культурного нашого доробітку, варварська рука загального одичіння не досягне, що одна одинока пісня-поезія лишиться нам, щоб ми могли тим сердечнійше висказати світові наші муки, наші безчисленні втрати, моральні і матеріяльні, що творчий дух нашої поезії і пісні тим сильнійше спалахне, щоби хоч тим способом запротестувати проти негідного торгу українським народом та ординарного топтання усіх його святощів.

Але на превеликий жаль треба нам сконстатувати, що наше музиковання не тільки що попало у застій, що вернуло до часів, які були до „віщого Бояна“, але здається — розлітається!

Таке болюче та сумне враження врізувалося мов той тупий, позублений ніж в душу кожного добромислячого любителя музики Українця при нагоді усіх великих і малих концертів, вечерниць та ювилеїв, устроюваних сеї зими всякими вишколеними і невишколеними хорами, гуртками та співацькими товариствами. У них видно було не тільки обнижений цензус композицій і їх музикальної стійности, але що важнійше: незвичайну — як це називає Москаль — халатність у виконанню, та дивну неоглядність в укладанню концертових програм, у чім будь що будь до війни було у нас слідне витончення артистичного смаку.

Аж ось на закінчення зимового сезону нашого музиковання прийшлося нам почути справдішний концерт — свій питомий, даний пп. А. Крушельницькою та В. Барвінським. Програму концерту поділено на дві части: у першій — окрім двох пісень російського композитора Рахманінова — виконувано виключно українські композиції, у другій зібрана публіка мала нагоду почути зразки старинної італійської пісні, а в кінці наймодернійшого французького композитора Дебіссі і італіянського Піццетті, при дуже умілім уложенню програми. Не місце тут, в отсих принагідних замітках, входити в детальний розбір усеї програми та її виконання П. А. Крушельницька дала публиці почути і подивляти незвичайно дискретне ppp., точний і ясний хоч і в pp. триль, повну експресію, передовсім в низьких і середних тонах, легкість в тіньованню і свіжість голосу. Одним словом у неї всі прикмети доброї італійської школи. Але рівночасно цей метод співання відбився на нашім слові-тексті пісень. Бажалось би дуже від співачки такої марки, як п. К., почути і виразність і силу деклямації нашої пісні, як ми це чули колись від Сальомеї Крушельницької та других корифеїв української пісні.

Та ще одно прошення: Уся українська часть програми чомусь вийшла у складі така смутна-невесела, така безнадійно тужлива... А нам треба Тіртея, який би воєнними піснями пробудив народ наш до нових подвигів, нам треба співаків-бардів, які би вливали в нас силу і завзятість і дали нам вже раз забути нашу плаксивість та хоробливу сентиментальність. А у п. К. є так багато божих дарів гарної співачки, що в чергових концертах, на які надіємося, певно почуємо пісні бадьорі, пісні повні блеску, гумору і життя, питомого нашій народній музі.

У п. В. Барвінського подивляти можна не тільки витончений хист досконалого акомпаніятора, якого нам чужі могуть позавидувати, але і незвичайний композиторський талант. Його дві пісні, виконані п. К відзначаються і гарним веденням мельодії і дуже вдачним акомпаніяментом. Шкода тільки, що почули ми на сім концерті пісні... про нудьгу та смуток. Дуже припали до вподоби публиці його дві пісні без слів на фортепян, виконані композитором не тільки бездоганно але з великою фінезією, бо фортепян у нього співає і говорить. Не помилюся, як вискажу бажання публики, щоби директор Муз. Інститута п. Б. частійше аранжував подібні концерти.

І публика сим разом знайшлася на своїм місци з малим опізненням чверть години; за те аранжери додали, здається без потреби, і від себе чверть години опізнення, отже разом вийшов концерт з традиційним пів-годинним опізненням... За те заховання публики було зовсім бездоганне, не таке як на дотеперішних концертах, що не мало причинилося до загального настрою

Домет.

НОВИНКИ.

— **Вп. Передплатникам „Гром. Вістника до відома.** З огляду на останню підвижку ціни друку і подорожіння паперу ми примушені з днем 1. мая с. р. піднести ціну одного числа „Громадського Вістника“ з 30 мп. на 40 мп., а місячну передплату з 700 мп. на 1000 мп. — Передплата для заграниці остається незмінена. — В Чехословаччині гроші на передплату просимо складати в Банку чехословацьких леґіонів, Прага I, на конто Видавничої Спілки „Діло“ Львів. — Адміністрація „Гром. Вістника“.

— **З приводу Робітничого Свята 1. мая** чергове число „Громадського Вістника“ появиться у второк рано.

— **Конфіскати.** Вчорашне число (55) „Громадського Вістника“ з д 29 квітня 1922. сконфіскувала львівська прокураторія за два ре-

чення в передовиці п. з. „Трафила коса на камінь“ та за кінцевий уступ статті на 2. стор. п. з. „Розміри кольонізації“. (23).

— **Осторога перед провокаторами і обманцями.** До села Торского пов. Заліщики прийшли дня 21. ц. м. два панки і загостили до господаря Івана Придилюка, представляючись як полонені, що вертають з Росії. Коли добре попоїли, завели балачку про війська, що перетягали крізь нашу країну, і спитали, котра армія людям сподобалася, та що він думає про польські порядки. На відповідь господаря гості заявили, що вони з тайної поліції, і стали грозити карами, так що він ледви випросився і спекався їх з хати. Потім підозрілі людці зайшли до Василя Гандзюка і в подібний спосіб застрашили його арештом, так що селянин викупився від біди сумою 10.000 мп., якої вони від него зажадали. Колиж волокити пробували дальше щастя в селі, люде придержали їх і віддали в руки жандармерії. На диво, жандармерія пустила їх незабаром на волю. По селах заліщицького повіту згадані осібняки виманили таким способом багато гроший, бо селяне не знали, з ким мають діло. Нехай це буде осторогою для инших.

— **Збройні напади на Українців** зорганізували бандитські шайки з сіл Давидів і Ганчари к. Львова. Майже що дня нападає уоружена в багнети банда на селян з сіл Звенигорода і Шоломиї, які вертають з двірця Давидів, побиває їх до крови й рабує. 24. ц. м. напали ті бандити на Степана Жуківського та Семена Зарицького, обох зі Звенигорода, побили їх, забрали їм кримські шапки і втікли. 25. ц. м. побили Михайла Вовка і Конрада Лесика, першого так, що він аж другого дня доплентався до дому. При тім бандити відгрожувалися, що це стріне кождого „русіна“ без ріжниці віку і пола. Державна польська поліція в Давидові не старається перешкодити цій дикій сваволі — може тому, що це бандити з „патріотичною“ закраскою?

— **Хвактеристика д-ра Назарука.** „Вінер Міттаг“ з дня 25. квітня містить статейку п. з. „Осип Назарук“ пера Р. Ронда, в якій змальована кольористично жива діяльність д-ра Назарука.

— **Справді нечуване!** В 51. ч. „Громадського Вістника“ появилася новинка п. з. „Нечуване“, в якій донесено, немов то в Жукові, повіт Бережани, я, місцевий парох, користаючи з того, що є головою читальні „Просвіти“, винаймив читальняний дім на польську школу. Що це донесення не відповідає правді, свідчить ця обставина, що не я є головою читальні в Жукові, а селянин Василь Білик, котрий був вибраний ще за часів української влади. Дальше стверджую, що читальняний дім забрано на приміщенне польської школи, не питаючися нікого, а тим менше мене. Я яко душпастир вже 5 місяців борюся на всі боки проти заряду польської школи, до котрої приділено 19 гр. католицьких дітей на загальне число 29, та ще й забороняєся їм науку релігії і молитву в ріднім обряді! Справа добре звісна і в митрополичій Консисторії і в Кураторії і в суді і в прокураторії. — Радо містимо це спростовання злобного наклепу на чоловіка, знаного як патріотичного громадянина. — Ред.

— **Працьовитий телеграф.** Першого дня генуенської конференції вислав генуенський телеграфічний уряд 250.000 слів, з того числа 90.000 слів було адресованих до часописів усього світа.

— **З хроніки бандитизму.** В Рівнім „оперує“ від довгого часу бандитська шайка „Чорна маска“. Члени шайки нападають замасковані в чорні маски і граблять людий звичайно без проливу крови і так зручно та тихо скриваються, що поліція не зловила ще ні одного. — З каси судових депозитів в Коломиї украли незнані злодії депозити вартости 1 міліона мп. — Також до каси головної почти в Коломиї дісталися злодії та випорожнивши її, кинули до криниці. З пакункового магазину забрали пачки сукна. — В Марківцях к. Станиславова обікрали якісь „побожні“ костел, отворивши собі двері витрихом.

— **З морального розкладу.** Францішек Гжеськовяк з Познаня допустився в Познанщині ріжних обманств та дефравдацій і втік аж до Коломиї, де представився, як — кінематографічний артист зі Швайцарії, що приїхав до Польщі шукати праці..,

— **Крав товари вагонами.** У Варшаві арештовано якогось Каспшака з Торуня, який на днях відібрав на підставі підроблених повновластей і фрахтів 5 вагонів товарів на зел. двірци у Варшаві і попродав їх ріжним купцям. Арештовано також касієра двірця Марцінського, який мав ділати на спілку з Каспшаком.

— **Поліційні агенти шевендаються!** На днях зайшов до нашої редакції панок з довгими рижими вусами і спитав скромненько: „Чи не міг би я довідатися, де мешкав у Львові д-р Назарук?“ Говорив по українськи. Робив міну чоловіка особисто дуже затурбованого помешканням д-ра Назарука. Одначе зле вибрався. Його мордочка надто добре відома. Вінжеж в ролі агента поліції робив трус на „Бесіді“ підчас зібрання письменників і журналістів. Він з рамени поліції фігурував на вечірці „Союза Українок“. Отже міг догадуватися, що стріне в редакції людей, що знають його фізіономію. Чого на ділі бажає собі поліція насилаючи своїх агентів до редакції? Бож д-р Назарук поза межами її досягаємости, а бюро помешкань має прецінь у себе...

— **Катастрофа в Любліні.** 27. ц. м. о год. 10. ранком впав на поли вправ один польський аероплян через зломання крила. Апарат розторощений, летун згинув на місці.

— **З нагоди 300-літньої річниці смерти гетьмана П. Конашевича Сагайдачного** — заходом Т-ва ім. Петра Могили відбудеся в неділю, дня 30. ц. м. в салі „Української Бесіди“ о год. 5. попол. виклад д-ра І. Крипякевича на тему: „Петро Конашевич Сагайдачний“. Вступ вільний.

— **В першомайське свято,** в понеділок, ставить театр „Бесіди“ драму С. Черкасенка „Казка старого млина“. Білети продає раньше „Нар. Торговля“, а в понеділок передпол. і попол. каса театру.

— **Годі перейти вулицею.** Нам пишуть: Через львівське корзо переходило вчорашного дня трьох українських студентів, балакаючи про зовсім байдужі для „політики“ речі. Та не подобалася їх українська мова якомусь цивільному панкови — певно з „organizacji“ — який шепнув щось на вухо найближче стоячому поліцаєви. Поліціянт пустився вслід за „підозрілими“ та зажадав вже перед хатою одного з них легітимацій. Він записав собі їх назвиска, кажучи, що вони видаються йому підозрілими, бо перший раз бачив їх в „своїм районі“.

— **Тиждень „української дитини“ у Львові і львівськім повіті.** В часі від 21. до 28. мая 1922 включно уладжуємо тиждень української дитини. Отсим просимо у вище означенім часі не уладжувати ніяких концертів, представлень (за виїмком українського театру) забав, тощо, хиба на дохід „української дитини“. — Львівська філія українського краєвого товариства охорони дітей і опіки над молодю. 2—2

Завідання Комісії Історії штуки „Наук. Товариства ім. Шевченка“ буде ві второк дня 2. мая о год. 5-ій вечером в канцелярії Товариства з таким порядком: 1) М. Голубець: Львівський гравер XVIII ст. Филипович: 2) Програма праць комісії. — За комісію: *Др. В. Щурат.*

Виклади т-ва ім. П. Могили у Львові: Понеділок, 1-го мая — др. Степан Балей: „Вимірювання духових проявів“. — Второк, 2-го мая — д-р Роман Цегельський: „Пара в теорії й практиці“. Середа 3-го мая — д-р Роман Цегельський: „Критичні стани матерії“. Всі згадані виклади відбудуться в салі тов-а „Українська Бесіда“ у Львові, Народний Дім І. пов. Початок о 5-тій г. по пол. Вступ вільний.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника“! — Жертви проситься слати до Краєвого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника“.

Рух в українських товариствах.

Засідання Головної Управи У. П. Т.

Дня 21. квітня ц. р. відбулося засідання Головної Управи У. П. Т., в котрім взяли участь всі члени місцеві і замісцеві.

Референти зложили звіти, в котрих представили працю Президії Головної Управи в часі від послідного засідання Головної Управи. Праця ця, дуже обильна, ішла в двох головних напрямах: поширення ідеї Рідної Школи серед нашої суспільности, удержування і поширення наших приватних шкіл.

Завдяки збільшенню жертвенности з боку громадянства могло тов-о підвисшити платні учительству, признати святочний додаток, уділити потрібуючим школам субвенції, та в цілости сплатити векслеві довги, від котрих тов-о платило великі відсотки.

Розважано справу засновування народних шкіл, якому ставляється тепер з боку всяких чинників великі перепони. Рівнож піднесено потребу заложення хоч одної української промислової школи.

Стверджено дальше, що в наших гімназіях бракує кабінетів та наукових середників, через що терпить наука. Тов-о власними фондами не в силі закупити наукових середників; бо на це потреба міліонів, тому ухвалено в червни перевести тиждень збірки в цілім краю на цю ціль, приймаючи дари в натурі і грошах. Головна Управа має ту певність, що громадянство не відкаже своєї помочи та допоможе тов-у в його культурнім змаганню.

Порушено також справу зміни типів наших гімназій і віддано її комісії; дальше справу регуляміну і платень у наших школах, справу візитації шкіл так народних як і гімназій, впровадження в народних школах нових плянів навчання.

Пекучою справою є під цю пору видання шкільних підручників. Недостає їх 30, на що потреба около 30,000.000 мп.

Тому, що тов-о не має потрібного капіталу, розважано гадку основання спілки приватних капіталістів на паях (один пай 250.000 мп.), колиб це не повелося—ужити чужого приватного капіталу.

Рішено скликати загальний зїзд тов-а та візвати кружки до відновлення діяльности.

У Львові, дня 26-го квітня 1922 р.

Головна Управа Українського Педагогічного Тов-а *А. Гладишовський*, голова, *Т. Подлуський*, секретар.

Загальні Збори тов. „Сила“.

На днях відбулися заг. збори тов. українських слуг і заріб. „Сила“ у власній домівці при вул. Краківській ч. 17. у Львові, при великій участи членів. Це товариство розвивається дуже гарно. В послідним адміністраційним році зросло воно о 500 нових членів, та виявило знову діяльність на всіх полях, обнятих статутом. Ряд популярних відчитів, аматорських вистав, товариських забав, концертів, відвідини музею, дало змогу членам поширити свої відомости, придивитись своїй бувальщині, та полюбити свою рідну штуку. Аматорський кружок проявив також свою живучість. Бібліотека доведена до порядку, по знищенню в літах 1915—1920, є відчинена для членів кождого четверга і суботи.

На біжучий рік вибрано такий виділ: о. А. Каштанюк — голова, Іван Охримович — містоголова, Іван Табора — секретар, В. Горбай — касієр, П. Цимбала, А. Охримович, М. Ярка, М. Оловецький, С. Верховський, О. Мартиньчук, О. Мельник — виділові. Н. Желізняк і Вас. Кирилів — заступники. До шконтр. комісії увійшли: І. Яворський, Н. Коцур, І. Кармазин.

Товариству дається дуже відчувати брак більшого помешкання, тому стремлінням його є мати свій власний дім.

В тім напрямі пороблено вже деякі заходи.

Належить згадати, що на зборах явився представник поліції перший раз при такій нагоді, одначе не мав підстав до інтервенції.

З Товариства Допомоги Еміґрантам.

Серед нас у Львові й в инших місцях Галичини перебувають на еміґрації братя наші з Великої України. Перебувають вони в тяжкому стані, бо дорожнеча не дає їм змоги хоч якнебудь улаштувати своє істнування. Покинувши свої оселі, родини, свою країну, вони бідують не лише матеріяльно, але й морально. Вже не одна весна промайнула перед ними і тяжким гнітом відбивається на їх душі, бо почувають себе не вдома, без праці й без заробітку. Тяжко їм отримувати жертви від місцевого українського громадянства і вирішили вони зорганізуватися так, аби ні одна особа не була без праці; переводять це вони через організацію цілої низки майстерень: шевську, кравецьку, художніх вишивок, робітничих артілів (це все вже переведено в життя) артистично малярську студію, драматичну дружину, кошикарську майстерню (це в проєкті й до здійснення на недалеке майбутне). Але щоби перевести цей плян до життя і зорганізувати саму працю, необхідно мати гроші. Єдиний засіб добуття грошей, це є улаштування вистав, концертів, відчитів, вечерниць і т. и.

Ідучи на зустріч у переведенню наміченого пляну до життя „Союз Українок“ у Львові ласкаво згодився спільно з Управою Українського Т-ва допомоги еміґрантам у Львові приняти участь в улаштованню 6. мая ц. р., в суботу в Великій Салі Народного Дому Весняні Вечерниці,

Вступ на вечерниці по запрошенням, які можна набувати в салі „Бесіди“ (Народний Дім), 2, 3, 4 і 5 мая від 5—7 год. вечера.

Кличемо всіх громадян м. Львова і провінції відвідати Вечерниці в як найбільшій кількости, щоб тим дати змогу Т-ву Допом. еміґрант. перевести в життя з наміченого пляну хоч дещо. Хай не буде ні одного місця порожнього.

Братерське єднання Українців Соборної України велика сила! Віримо, що місцеве українське суспільство своєю присутністю на Вечерницях це єднання засвідчить.

ВОЛОДИМИР КЛОСЕВИЧ

довголітний начальник складу Рахниця у Львові, співдиректор „Народної Гостинниці“, член Інст. Ставропигії, по короткій і тяжкій недузі заосмотрений св. Тайнами, упокоївся в Бозі дня 18. 4. 1922. в 65 р. життя. Похорони відбулися дня 20. 4. 1922. 1—1

1231

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВІСТНИК.

Рецензії і замітки.

З нагоди появи нового тому „Записок“.

Вийшов новий, 132-гий том „Записок Наук. Т-ва ім. Шевченка“. Колись появлялося річно шість таких томів. Тепер, серед невимовно важких умовин друку Товариство може позволити собі на видання ледви одного тому. І цей один том пожирає увесь дохід з друкарні Товариства. А на ширший попит „Записки“ числити не можуть. В них друкуються праці, які цікаві головним чином для спеціялістів. Отже навіть через половину не можуть покрити коштів видання.

Тому секції Наукового Товариства бодай на теперішний скрутний для українського видавничого руху час повинні подбати, щоби в „Записках“ появлялися научні праці, які заінтересували би ширший круг читачів, які робили би „Записки“ необхідною книжкою для українського інтеліґента.

Між тим такі студії, як пр. монографія проф. д-ра Студинського про невідомого гацицького поета Павла Леонтовича може бути цікавою тільки для дослідника культурного руху в Галичині, або белетриста, який забажав би написати повість з тих часів.

Очевидно, не думаю тут квестіонувати научної вартости монографії проф. Студинського. Проф. Студинський дуже пильно визбирав матеріяли до характеристики творчости і діяльности П. Леонтовича.

Всеж Наукове Товариство повинно у власному інтересі відложити друковання таких малоактуальних праць до кращих часів.

Колись, коли на книгарських полицях монографії про четверторядних письменників з доби галицького відродження найдуться в товаристві монографій про Котляревського, Квітку, Шевченка, Куліша, Нечуя Левицького, Панаса Мирного, Драгоманова, Франка ітд., або хочби про дійсно движучі сили галицького відродження: Шашкевича, Головацького, Устияновича, — поява їх нікого не буде разити. Навпаки, вони можуть бути унаглядненням тла, на якому тим яркійше зарисуються справжні величини.

Одначе тепер, коли поява тому „Записок“ є важною подією дня, в першу чергу повинні друкуватися научні праці, які могли би бути духовою поживою не для кількох одиниць, а для більшої скількости читачів.

В 132-ім томі „Записок“ поміщено докінчення студій: проф. Ф. Колесси про Українські народні думи у відношенню до пісень, віршів і похоронних голосінь (поруч студії д-ра Щурата „Шевченко і Поляки“ найціннійша річ, яка появилася в останнім десятиліттю в „Записках“), проф. Я. Гординського про „Владиміра“ Теофана Прокоповича і проф. Студинського про Леонтовича.

До чергового тому остається продовження цікавої праці проф. Андруховича про „Studium Ruthenum“.

Значить, в черговому томі легко перевести реформу і заповнити його більше живим матеріялом.

Може хвилево полишено би в спокою письменників, яких твори мало хто читав, ніхто не читає і ніхто вже читати не буде?

М Струтинський.

До рецензії на „Поїзд мерців“ в 50 ім ч. „Гр. В.“ („Літ. В.“).

Автором рецензії є М. Сердицький. Через недогляд підписано його початковими буквами.

Новий ілюстрований „Кобзар“.

В Київі робляться заходи біля фототипічного видання Шевченкового „Кобзаря“ ілюстрованого Бальмонтом і Башиловим. Цей „Кобзар“ пролежав в рукописи в архиві Департаменту поліції аж до революції 1917. р. В 1918. р Наукове Тов. ім. Шевченка у Львові припадково дістало знимки ілюстрацій до цього „Кобзаря“ який тепер появитася повним. фототипічним виданням.

Бібліоґрафія.

Др. Володимир Бирчак: ЛИТЕРАТУРНЄ СТРЕМЛЄНЯ ПОДКАРПАТСЬКОЄ РУСИ. Ст. 96. Ціна 10 Кч. Ужгород 1921. Зміст: Вступ, Письменство першої доби до 1588. Друга доба (1588—1800). Письменство другої доби. XIX вік: I. Час перед А. Духновичем, II. Александер Духнович, III. Зворот до москвофільстви в 60-тих роках XIX. в., IV. Конець XIX. і початок XX. в.

Михайло Лебединець: ПАСМА ЖИТТЯ. Новельки. Збірка перша. Ст. 48. Київ 1919.

Др. Александер Манацький: ПОШЕСТНЄ ХВОРОСТИ НА ПОДКАРПАТСКОЙ РУСИ. (Як их лічить и як од них сокотитися). Ужгород 1922. Ст. 56. 8⁰. Ціна 6 Кч.

Михайло Семенко: BLOK NOTES, книжка четверта поезій. Ст. 96. Окладинка і Entrez роботи *Анатоля Петрицького*. Видруковано в 1500 прим. Видання мистецької ґрупи „Флямінґо“. Київ 1919.

Евген Яворовський: СЕРЕД КУЛЬ І ҐРАНАТІВ (Начерки) Львів-Київ 1922. Накл. Вид-ва „Червона Калина“. Ст. 39. 16⁰.

АЛЬМАНАХ ТРЬОХ. Стор. 62. Видання Т-ва Українських Письменників. Київ 1920. — Зміст: Поезії *Олекси Слісаренка, Миколи Любченка і Михайла Семенка.*

ЗАПИСКИ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА. Том 132. Ст. 218. Львів 1922. Зміст: 1) Українські народні думи у відношенню до пісень, віршів і похоронних голосінь. (Конець). Написав *Філярет Колесса*; 2) „Владиміръ“ Теофана Прокоповича. (Конець.) Написав *Ярослав Гординський*; 3) Павло Леонтович (Павло з Щуткова). (Конець.) Написав *Кирило Студинський*; 4) Львівське „Studium Ruthenum“. Написав *Амврозій Андрохович.*

„ЗОРЯ КРАЩОГО“ Нр. 2. 1922 Часопис Кремінецького Пов. Союзу Кооперативів на Волині. Ст. 40, 4⁰, Зміст: *І. Рей*: Памяти Т. Шевченка. *Я. Білий*: З малого до великого. *М. Панкевич*: Консолідація сил. *Н. Годований*: Єднання (вірш). *О. Грицик*: Заснували кооперативу. *І. Ремський*: На буряні батьківщини. З кооперативного шляху. Наш союз. Шевченківські свята в м. Кремінці та повіті. Оголошення.

„КРІВАВА КНИГА“ частина II. Українська Галичина під окупацією Польщі в рр. 1919—1920. Відень 1921. Видання Уряду З. У. Н. Р. (зладив *д-р М. Лозинський*) ст. 242 8⁰ ки.

ЛІТЕРАТУРНО-КРИТИЧНИЙ АЛЬМАНАХ. Книга I. Ст. 80. Київ 1918. Зміст: *Павло Савченко*: Дзвони. *П. Тичина*: Енгармонійне. *Яків Савченко*: Поезії. *О. Слісаренко*: Поезії. *Д. Загул*: Поезії. *М. Семенко*: Поезії. *О. Слісаренко*: Новелі. *І. Майдан*: Шукання. *Яків Савченко*: „Перо задається“. *Яків Можейко*: Творчість Чупринки. *Лесь Курбас*: Театральний лист.

НА РУЇНАХ. (Присвята листопадовій повстанчій ґрупі 1921 р. на Волині.) Видання Культурно-Освітнього Відділу VI. Стрілецької дивізії. Ст. 60. 8⁰. Зміст: 1. На руїнах. 2. Кілька слів про повстанчу групу на Вкраїні, осінню 1921 р. написав сотник *Гладкий*. 3. Невідомі герої. 4. Сотник Володимир Стефанишин *Р. С.* 5. Козак Сичук (Вірш) підполковник *С. Григорак*. 6. Хорунжі Соколовський і Василів. 7. Дума про похід на Вкраїну—поема. Сот. *М. Битинський*. 8. Я мушу! Пор. *Хухлів Липовецький*. 9. Три моменти—сот. *Гладкий*. 10. Сотникові В. Стефанишинові - підполк. *С. Григорак*. 11. І мруть борці за правду свободу. Сот. *Костюченко*. 12. Кроваві жертви гнобителя України. Реєстр розстріляних.

PREUVES POUR L'INDEPENDANCE DE LA GALICIE ORIENTALE. Mars 1922. Edition de la Présidence du conseil National Ukrainien. Ст. 78 4⁰.

„PAGES SANGLANTES“ Faits concentant L'invasion de l'armée polonaise en terre ukrainienne de la Galiciae 1918-19. Tome I. Decembre 1919. Publication du gouvernement de la Republique de l'Ukraine Occidentale. Ст. 127. 4⁰.

ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО. Місячник театру і сцени. — Редактор-видавець *Гр. Ганулик*. Літературний провід: *Федір Дудко*. Адреса Редакції: Львів, вул. Куркова ч. 10. II. пов. Рік I. Випуск I. Львів 15. квітня 1922 р. Ст, 16. 8⁰. Зміст: Від Редакції. В справі аматорських театрів (Комунікат). О. Загаров (Біографія з портретом). *А. Чернявського*. Українська опера (огляд). Український театр за кордоном (огляд). Народне мистецтво. Новинки в театр. техніці. Олекс. Мишуґа (Некрольог з портретом). Скандали на сцені. Стаття *Ф. Дудка*. Іван Рубчак (з нагоди ювілею, з портретом). Репертуар дитячого театру. Хроніка. Бібліографія. З діяльн. українського театру у Львові. Оголошення. Додаток: Плян українського театру у Львові.

THE BLOODY BOOK, Returns concerning the invasion of the Poles into the Ukrainian territory of East Galicia, in 1918/19. Volum I. December 1918. Ст. 88. 4⁰.

„Я так це відчуваю“.

(З німецького).

Хтоб нині еще хотів нарікати на те, що економічні й духові зусилля нашого часу — не пригожі мистецтву, той повторював би фразу висловлену уже сотки і тисячі разів. Одначе при так частому повторюванню її рідко коли як слід підчеркнуто цю обставину, що навіть ці умови сучасности, які повинні би підпомагати розвиткови справжнього мистецтва, в дійсности дуже часто його спинюють.

Суспільне становище артиста, яке первісно рівналося становищу ремісника а то й чорного робучого вола — крок за кроком мінялось на одно з найбільш передових. І коли давніще тільки завдяки особливому таланови вдалося артистови увійти як рівноправному в добірне товариство, нині доволі самої приналежности до „фаху“ — щоби світ станув комусь отвором.

Безсумнівним кроком в перід є закріплюваний і утончуваний від десятиліть закон охорони мистецької власности проти плаґіяту, передруку, репродукцій ітд. а в парі з тим розріст тантієм, отже можливість з одного успіху витягти від публики як найбільші користи. А всеж таки і ця користь для артиста не завсігди є зиском для мистецтва. Легка улична мельодія, пікантна листівка, зручний помисл для пєси чи фільму, може нині обогатити свого автора, але рідко коли зискує на цьому мистецтво.

В кінці уже від довшого часу виявляється тенденція до оригінальности за всяку ціну, а хочби навіть за ціну самого мистецтва. На місце колишньої умілости, підчеркування характеристичного і доцільного в відірваному обекті, на місце змагання до сотворення якого стилю — субєктивність понимання, сила почування, воля і т. д. — поняття абстрактні, невловимі, безконтрольні.

Очевидно і це можна назвати свого рода поступом в напрямі зрозуміння істоти мистецтва, але якраз ця духовість і абстрактність отвирає незміряне поле не так для ґенія, як для сноба, якому хиба не легко диктувати — чи і як він що має „відчувати“.

„Я так відчуваю“ — говорить сучасний творець, „Я так це бачу“ говорить на виставці сноб і хто їх переконає, що вони в блуді?

A. F. S.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл. кн. 40.000.

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 28. квітня: американські доляри 3 920—3.925, одинки і двійки 3.820—3.825, канад. доляри 3.700—3.720, одинки і двійки 3.600—3.620, нім. марки 14.45—14.50, сотки 14·00—14·20, дрібні 13.50—14·00, леї 27.00—27·50, дрібні 26·00—27·00. чеські корони 73·00—75·00, дрібні 70·00 до 72.50, австрійські тисячки з новійшої емісії 750—780, старшої емісії 2250—2300, сотки новійшої емісії 80·00—90·00, стар. емісії 200·00 — 220·00, 50-коронівки 40·00—120·00, 20-коронівки 20—24, 10-коронівки 10—13, 1-ки і 2-ки 0·80—1·00, рублі 5 сотки 2·30—2·60, сотки 3·00—3·60, 25-рубл. 2·00—2.10, 10-рубл. 1·70—1·80, решта дрібних від 0·80—1.10. думські тис. 35·00—45·00, думські 250-рубл. 20·00 до 40·00 карбованці 1·00—2·10, гривни 4·00—7·50, франц. франки 325—350, фунти штер. 16.200—16.500, шв. франки 750—780. Золото: 20-кор. 15.000—15.100, 20-франківки 14.700—14.720, 20-марківки 16.000—16.160, фунти шт. 14.600—14.620, 10-рубл. 18.000—18.500, дол. 3.750—3.800. Срібло: Австр. корони 275—285, 5-кор. 1400—1420, фльорени 680—700, рублі 1.100—1.120, копійки 4·80—5·00, амер. доляри 2.900—2.920, половинки і чвертки 2.800—2.820, канад. доляри 2.600—2.700, дрібні 2.450—2.500, леї 260—270.

ЖЕРТВИ

Пресовий фонд.

На пресовий фонд української незалежної преси зложили в марках посьських: о. Карло Федорович Губичі 1000, о. Петро Казанівський Нивиці 500, Йосиф Сярий Любінь великий 200, кличе: Петра Борецького і Йосифа Барана обох з Любіня вел., Вислід непорозуміння між В. К. — С. Ф. 8. III. у Кольонського 2000, о. Йосиф Раковський Станиславів 1000, Чит. „Просвіти“ Вівсе 200, о. Волод. Герасимович Терпелівка 1000, о. М. Кордуба Сушно 150, Іван Дмитришин Львів 400, Василь Юрас Клепарів 1000, Волод. Винярський Іванівка 2000, Р. Макогонський Поточиска 500, Василь Заболотний Красівка 300, кличе: о. Степана Вонса Чернелів р. і Степана Когута Кипячка; Юл. Варивода Туря велика 1000 кличе: суддю Барчинського Яворів, д-ра Осипа Охримовича, Зак. Україна, Ксеноф. Гошоватюка ур. почт. Львів, Іванна Вариводова 1000, кличе: п. Кобузову і Левицьку жени проф. гімн. в Коломиї, Ольгу Збудовську Зубрець, Ілля Михаць Довге 500, о. Теодор Цегельський Струсів 1000.

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від суботи 21. квітня ц. р. велику в найвисшому степені інтересну драму в 6 актах п. н.

ЗАСУДЖЕНИЙ НА ЗАГИБЕЛЬ

Серія III. американської драми п. н. — —

„Індійський кинжал“.

1117 5—7

Готові продає:

Машини до виробу цементових дахівок, плуги з деревляним гряділем, децимальні ваги 150 кґ. — — —

На замовлення виконує:

Хрести на церковні вежі, громоводи, залізні вікна, огородження сходи і всілякі слюсарські роботи. — —

МИХАЙЛО СТЕФАНІВСЬКИЙ Львів, вул. Варстатова 10. межи вул. Кордецкого і Рицерською)

Оголошення

Товариства взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“ в справі вибору відпоручників на Загальні Збори.

Покликуючися на попереднє оголошення в цій справі, подається до прилюдної відомости, що в цїли вибору відпоручників на Загальні Збори „Дністра“ відбудуться виборчі збори членів тогож Товариства в поодиноких судових повітах, зглядно в поодиноких виборчих округах як слїдує:

120. **в Теребовли** поновні Збори дня 2. мая 1922 р. в второк о год. 12. з пол. в Читальні „Просвіти“ під проводом о. Стефана Мохнацького в цїли вибору 31 відпоручників з суд. пов. Теребовля.

121. **в Сіняві** дня 4. мая 1922 р. в четвер о год. 12. в пол. в домі п. Миколи Колодрубця під проводом п. Михайла Дигдалевича, в цїли вибору 7 відпоручників з суд. пов. Сінява.

122. **в Бібрці** дня 4. мая 1922 р. в четвер о год. 1. по пол. в Читальні „Просвіти“ під проводом о. Івана Мащука в цїли вибору 25 відпоручників з суд. пов. Бібрка.

123. **в Кранівци** поновні збори дня 7. мая 1922 р. в неділю о год. 5. по пол. в Читальні „Просвіта“ під проводом о. Антона Твердохліба в цїли вибору 20 відпоручників з суд. пов. Краковець.

124. **в Заболотові** поновні збори дня 7. мая 1922 р. в неділю о год. 5. по пол. в салі „Народного Дому“ під проводом о. Миколи Гелюха в цїли вибору 7 відпоручників з суд. пов. Заболотів.

ДИРЕКЦІЯ
Тов-а взаїмн. обезп. „ДНІСТЕР“

ОПОВІСТКИ.

Народний театр Тов. „Українська Бесіда“ у Львові, під артистичним проводом Олександра Загарова. Саля Тов. ім. М. Лисенка, вул. Шашкевича ч. 5.

Субота, 29. квітня: Премєра „ЖАРТ ЖИТТЯ“. комедія на 3 дії С. Черкасенка.

Неділя, 30. квітня: пополудни „МАРУСЯ БОГУСЛАВКА“, історична драма на 4 дії М. Старицького, вечером „МОМОТ НІР“, траґедія на 5 дії Є. Карпенка.

Понеділок, 1. мая „КАЗКА СТАРОГО МЛИНА“, драма на 4 дії С. Черкасенка.

Початок пополудневих вистав о год. 3, вечірних о год. 7·30.

Білети продає раньше „Народна Торговля, а в день вистави від год. 10 до 12 перед пол. і від год. 2 попол каса театру.

Товариські Сходини спів. тов. „Львів Боян“ відбудуться в суботу 29. с. м. о 9. год. вечером в малій салі Муз. Тов. ім. М. Лисенка. 1216 а) 2—2

Ширші членські Сходини „Союза Українок“ відбудуться в понеділок 1. мая б. р. о год. 6. вечером (точно) в домівці товариства (вул. Рутовського „Народний Дім“). На порядку нарад справа організації промислової секції і справи фінансові. 2—2

Окружний відділ В. П. У. Бережани. 7. мая год. 11. прибуде на Загальні Збори Українського Учительства делеґат Головної Управи. 1237 1—1

Заряд Українського Дому інвалідів просить П. Т. вашу суспільність і наші видавництва о жертви в книжках. — Ласкаві жертви слати до Українського Дому інвалідів Львів, вул. св. Софії ч. 25. XXI 1—1

Всяку роботу в полях і дома у Львові і на провінції прийме Кузик Стефан, літ 18. — Зголошення до Адмін. „Гром. Вістника“ під „Праця“.

Комунікат

Українського Педаґоґічного Тов-а до усіх Кружків Українського Педаґоґічного Тов-а в Краю.

З огляду на те, що в недалекому часі відбудеться Загальний Зїзд Товариства, Головна Управа Українського Педаґоґічного Тов-а взиває всі Кружки, котрі ще не відновили своєї діяльности, щоби скликали Загальні Збори і приступили до відновлення своєї діяльности начеркненої статутом Товариства. Про Загальні Збори, склад заряду Кружка плян діяльности належить повідомляти безпроволочно Головну Управу Українського Педаґоґічного Т-ва.

Речинець Загального Зїзду подасть Головна Управа до відома в часописах. У Львові, дня 26. квітня 1922.

За Головну Управу Українського Педаґоґічного Товариства:

А. Гладишовский голова. **Т. Падлуський** секретар. 1229 2—3

Дрібні оголошення.

ІНСТРУКТОРА пошукую сейчас для уч. 4. кл. ґімн.-реальн. Відомість: Бандурского 15. 1239 1—1

КАВАЛЄР 29 літ, образований в школі артистичного малярського і власник фотоґрафічного заведення, одружиться з панною або вдовою з посагом, може бути зі селянської родини. Адреса: Фотоґрафічне заведення „Маруся“, Сян'к. 1233 1—1

ШЕВСЬКА РОБІТНЯ українських інвалідів прийме доброго визволеного шевського челядника і прикравача. Зголошення у п. І. Яремн, Львів, вул. Фредри ч. 9. XXI 2—3

РУТИНОВАНИЙ кандидат нотаріяльний з адвокатською практикою прийме посаду у нотара по умовленим услівям. Ласкаві зголошення приймає з чемности Вп. М. Татух, канд. нот. Львів, вул. Рутовського ч. 3. 1220 2—3

ПОЧТОВІ МАРКИ ДЛЯ ФІЛЯТЕЛІСТІВ (на провінцію не висилаю) Найдешевше жерело. Каролина Гавранек, Склад паперу, Львів, вул. Рутовського ч. 10. 1213 2—10

УРЯДНИЧА РОДИНА У ЛЬВОВІ потребує дещо інтеліґентної, або хоч грамотної, національно свідомої дівчини до служби. Добрі поручення конечні. Відомість: Дозорець камениці „Просвіти“, Ринок ч. 10. 1211 2—3

ОГОЛОШЕННЯ.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Повітової Господарсько-Молочарської Спілки

СТОВ. ЗАР. З ОБМ. ПОР.

в Дрогобичи

відбудуться в неділю дня 14. мая 1922 р. о годині 3. пополудни в сали „Народного Дому“ при вул. Стрийській ч. 14. в слїдуючим порядком нарад:

1. Відчитання протоколу з попередних Загальних Зборів.
2. Адміністраційний і рахунковий звіт Дирекції і білянс за 1921 р.
3. Звіт комісії ревізійної з внеском на затвердження білянсу і уділення абсолюторії Надзірній Раді і Дирекції Товариства.
4. Розділ чистого зиску за 1921 р. на внесок Надзірної Ради.
5. Зміна статута §§. 29. і 38.
6. Бажання членів.

Колиб о годині 3. по пол. не явилась приписана скількість членів, то Загальні Збори відбудуться о год. 3·30 по пол. без огляду на скількість членів.

Дрогобич, 26. квітня 1922.

О. Антін Рудницький в. р. голова.
Д-р Рудольф Скибінський в. р. секретар
1238 1—1

5.000 Мкп.!

на будову дому „Рідна Школа“ в Станиславові зложили дальше по 5.000 мп. і кличуть:

Микола Ковальчук кличе: 1) Щасного Соколовського в Ропчицях, 2) о. Нестора Рудницького в Яблінці. Володимир Грицишин кличе: 1) Леся Савюка в Братківцях, 2) Івана Роздільського в Крехівцях. Лесь Савюк кличе: 1) Миколу Луцького в Ляцькім шлях., 2) Василя Джуса в Чукалівці. Евгенія Самоверська кличе: 1) Михайла Клинейла в Колинцях, 2) о Зенона Кисілевського в Гривівцях. Лідія Белейова кличе: 1) Олю Дмитраківну в Сапогові, 2) Дмитра Гурика в Глебівці. Осип Задеський кличе: 1) Марійку Твердохлібову в Пухівці, 2) Муху Кульчицьку в Підпечарах. Марія Калимівна кличе: 1) Дмитра Головатого в Петрилові, 2) Івана Соневицького в Тудорові. Маріян Гавдяк кличе: 1) о. Володимира Доброго в Тисьменици, 2) Володимира Бучацького в Тисьменици Дмитро Кульчицький кличе 1) Миколу Рогозинського в Дрогобичі, 2) Дениса Ястрембського в Залещиках. Михайло Чухновський кличе: (1) Маріяна Яськова в Петрилові, 2) Павла Мазурика в Петрилові. Яків Ковальський кличе: Александра Строцького в Отинії, 2) Атановського. дир. С. Г. в Отинії. Василь Дзівінський кличе: 1) Василя Буряника в Канаді, 2) Олексу Довгана в Микитинцях. Михайло Росткович кличе: 1) Івана Терпиляка в Залуквї, 2) о. Володимира Сухого в Болехові. Лесь Ткачук кличе: 1) о. Др Бабина в Маняві, 2) Др Богдана Чайківського в Підлужі. Ксавера Цепкнерівна кличе: 1) Евстаха Кордасевича в Богородчанах, 2) Теофіля Скаленого в Богородчанах. Матій Куцій кличе: 1) о. Остапа Мицака в Споржеві, 2) о. Івана Яськова в Бортниках. Роман Чубатий кличе: 1) Інж. Цебрівського в Надвірній, 2) Д-р Івана Секелу в Перемишлі. 1207

:-: ДЕНТИСТИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ :-:

Д-ра ШИМОНА РАППАПОРТА

ЛЬВІВ, ВУЛ. СИКСТУСЬКА 17,

без болю пльомбовання і виривання зубів, штучні зуби в кавчуку і золоті по дуже приступній ціні. П. П. Пацієнтів з провінції 1236 полагоджується сейчас. 1—10

НАДЗВИЧАЙНИЙ

Загальний Збір

СПІВ. СТОВ. „ЛЬВІВСЬКИЙ БОЯН“

відбудеться дня 4. мая с. р. (четвер) в малій салі Муз. Тов. ім. М. Лисенка із слїдуючим денним порядком:

1. Відкриття збору.
2. Вибір нового виділу.
3. Внески і запити членів.

Просимо о вирівнання залягаючих членських вкладок. — Виділ.
1216 б) 2—3

Пора! Молочарські Спілки

Старі обновляти, нові основувати — — —

По вказівки і знаряди належить звертатися

до Кр. Союза Молочарського

875 В СТРИЮ. 8—10

КОНЦЕРТ

НА ДОХІД УКРАЇНСЬКИХ — — — ІНВАЛІДІВ — — —

відбудеться

в четвер 4. мая ц. р.

в салі українського театру у Львові о год. 7·30 вечер.

Білети в ціні по 1000, 700 і 500 мп. набувати від вівтірка 2. квітня попол. в книгарні Наук. Т-ва ім. Шевченка а в день концерту від 5 г. при касі.

:: :: САЛЬОН МОД :: ::

О. БЕРЕЖНИЦЬКА

ЛЬВІВ, ВУЛ. ПЕКАРСЬКА 47,

поручає готові капелюхи в найновійших фасонах. Приймає всякого рода перерібки. Замовлення з провінції виконує точно і в якнайкоротшім часі. 1182 2—4

Прекрасні образи

В ОЛІЙНИХ КРАСКАХ

малюнку проф. ОМИНА

величини 20 × 28 на картоні.

1) І. ФРАНКО, 2) Т. ШЕВЧЕНКО

продає для Галичини по 240 мп. Для книгарень значний опуст. Заподана ціна не є сталою по причині зміни валюти. — Замовляйте лише на адресу: Kunstverlag „UMNA“, WIEN VIII, Lederergasse 20. 1013 4-4

Дам нагороду!

хто приведе або дасть знати

про пропавшого 11 літнього хлопця о темно-червонім волосю, на лиці весняки на імя Ярослав. Зголосити

Львів, Личаківська 155, Гайвас.
1234 1—1

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

КРЕД. ТОВ. З ОГР. ПОР.

„Власна Поміч“

В СТАНИСЛАВОВІ

відбудуться дня 11. мая ц. р. в четвер рано о год. 10. з слїдуючим денним порядком:

1) Відчитання протоколу з послїдних Загальних Зборів.
2) Звіт з діяльности Тов. за 1921 р.
3) Касовий звіт і Контрольної Комісії.
4) Вибір 3 членів Надз. Ради.
5) Вибір Дирекції.
6) Внесення членів.

НАДЗІРНА РАДА:

О. Щепкович **О. Бойчук**
1232 1—1

Сел. мех. ткальня **„Полотно“** Ска з обм. порукою у Львові

Бюро: ЛЬВІВ, Зіморовича ч. 20.

міняє лен і коноплі за полотна, цайґи, сукна.

виробляє ріжні мотузяні вироби.
1235 1—3

„УСТРІЙ“ Товариство промислово-будівельне — — Спілка з обмеженою порукою. — —

Виконує: всякі роботи будівельні.

Достарчає: матеріялів будівельних з власних складів.

Уладжує: інсталяції промислові, домові, фабричні, будує доми, церкви, млини, тартаки.

Власні варстати інсталяційно слюсарські ВИННИКИ ВАЙНБЕРҐЕН ч. Львова.

— — Склад рур цементових, бетонових сходів і цементу в бочках. — —

Головне Бюро: Львів, вул. Личаківська 64, I.

1227 При більших трансакціях Спілка виробляє потрібні кредити. 1—1

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма. З друкарні Спілки „Діло“.